

Regiegroep NGK-GKv

Brief en voorstel Regiegroep

aanbieden nieuwe Kerkorde en Toelichting 1

(interactieve tekst) en Toelichting 2 (platte tekst)

Aan de leden van de Generale Synode en van de Landelijke Vergadering
per email verzonden

Amersfoort, 8 september 2020

Betreft: Aanbieden voorstel nieuwe KO en voorstel Regiegroep

Kenmerk: 200908 - Aan GS/LV - KO

Leden van de Generale Synode en van de Landelijke Vergadering, geliefde broers en zussen,

Hierbij bieden wij u het voorstel voor een nieuwe kerkorde, voorzien van een toelichting, ter behandeling aan. Onze dankbaarheid gaat uit naar de Werkgroep Toekomstige Kerkorde, die aan het verwerken van de reacties uit de kerken, het flink aanpassen van de vorige publieksversie en het schrijven van een nieuwe toelichting een grote klus heeft gehad. Als Regiegroep hebben we over de schouder van de werkgroep meegekeken en ons oordeel gegeven over de hoofdlijnen van de kerkorde. Nu nemen we er graag de verantwoordelijkheid voor.

De toelichting op de kerkorde is in twee versies beschikbaar: met identieke tekst, maar in verschillende opmaak. In de **interactieve toelichting 1** zijn de kerkorde-artikelen uit de versie 2019 resp. versie 2020 via knoppen op te roepen en weer weg te klikken. Doordat ze naast elkaar staan, zijn ze onderling goed te vergelijken. Deze versie is geschikt voor gebruik op desktop en laptop (inclusief Chromebook met Adobe Acrobat Reader dat hier gratis is te downloaden).

In **toelichting 2** blijven de kerkorde-artikelen in de versie 2019 en de versie 2020 zichtbaar. Deze versie is geschikt voor gebruik op mobiele apparaten en om uit te printen.

Overigens bevelen we u aan om voor een eerste indruk van de kerkorde deze sec te lezen, zonder de toelichting. Op deze wijze krijgt u inhoud en omvang van de kerkorde het beste in beeld. Bovendien wordt de kerkorde u ter vaststelling aangeboden, de toelichting niet.

In deze brief leggen we ter inleiding op de tekst van en de toelichting op de kerkorde enkele accenten die we belangrijk vinden en die kunnen helpen bij de ontvangst en behandeling van de nieuwe kerkorde. In het verlengde daarvan leggen we een concreet voorstel op uw tafel.

Verlangen

In *Verlangen naar een nieuwe kerk* hebben we verwoord wat er in onze kerken leeft over het profiel van de kerkgemeenschap waar we naar op weg zijn. We hebben dit document wel aangeduid als de 'klankkast' waarbinnen de kerkorde gelezen en gebruikt wil worden. We brachten een zestal kernpunten voor de nieuwe kerkgemeenschap onder woorden, uitlopend op deze samenvatting: 'Kortom, we verlangen naar een kerk waarin Jezus Christus centraal staat met Gods Woord in het midden. Een veelkleurige gemeenschap, die een is in Hem en leeft van Zijn genade. Waar iedereen welkom is, maar niemand hetzelfde blijft. Open naar de wereld, in de verwachting van Gods Koninkrijk, gevoelig voor Gods Geest. Samen met alle mensen die bij God horen, van gisteren, vandaag en morgen, in Nederland en wereldwijd. In een gemeenschap van kerken die steun bij elkaar vinden in het volgen van Jezus'.

Meer specifiek over één van die kernpunten – 'Een gemeenschap van kerken' – schreven we: 'In de plaatselijke kerken wordt het Evangelie daadwerkelijk geleefd. Een regionaal en landelijk verband van kerken is daar dienstbaar aan. Daar vinden we als kerken steun bij elkaar in het volgen van Jezus. Daar houden we elkaar scherp, laten we ons corrigeren, leiden we samen predikanten op, rusten we elkaar toe in wat jong en oud nodig hebben, zoeken we recht bij elkaar en leren we van elkaar. Met afspraken,

vormen en structuren die daaraan dienstbaar zijn. Een kerkverband is geen keurslijf, maar een geschenk, bedoeld om elkaar tot een hand en een voet te zijn. Niet topzwaar, maar lichtvoetig. Niet gesloten, maar open en uitnodigend naar andere kerkgemeenschappen’.

Het voorstel voor een nieuwe kerkorde dat we aanbieden, ligt naar onze overtuiging in de lijn van het Verlangendocument, in het bijzonder van de punten die we er hierboven uitlichtten. Uiteraard worden opzet van en verwoording in de kerkorde mede bepaald door de eigen aard van een kerkorde die er een eigen kleur aan geeft. Maar de hartenklop van de kerkorde die wordt voorgesteld, is dezelfde als die van het Verlangendocument.

We beseffen dat het Verlangendocument geen kerkelijk aanvaard document is. Daar is het ook niet voor gemaakt. Tegelijk kunnen we ons goed voorstellen dat de kerken in de nabije toekomst behoefte hebben aan een document waarin de kernelementen van kerk van Jezus Christus zijn in de 21e eeuw zijn verwoord: enthousiasmerend, prikkelend en richting wijzend. We hebben het herenigingsproces niet met het maken van zo’n document willen belasten, maar hopen en verlangen dat na de hereniging daarvoor geestelijke energie vrijkomt, zoals dat ook in de Protestantse Kerk in Nederland gebeurde na de eenwording in 2004. In de jaren daarna werden visienota’s als *Leren leven van de verwondering*, *De hartslag van het leven* en heel recent *Van U is de toekomst* geboren en na een heen-en-weer-proces tussen kerkverband en gemeenten vastgesteld. Zo’n visionair document kan plaatselijke gemeenten inspireren bij het uitvoeren van hun missie en kan het kerkverband helpen bij het maken van keuzes. We zien met verwachting uit naar wat Gods Geest daarin voor onze kerken in petto heeft.

Sober

De kerkorde die wordt voorgesteld, is sober en legt een sterk accent op de plaatselijke gemeenten. Dáár klopt het hart van de kerk. De kerkorde ondersteunt de gemeenten in het uitvoeren van hun missie. De focus ligt (nog sterker dan in de vorige versie) op de grondregels van het kerkelijk samenleven: hoe dienen we de vrede en het recht in de kerken en hoe leven we als kerken samen voor het aangezicht van God? Die focus laat veel ruimte voor plaatselijke invulling en vormgeving van die grondregels. Wie de tekst van de voorgestelde kerkorde vergelijkt met die van andere kerkordes, niet alleen van GKv en NGK, maar ook die van CGK en PKN of met kerkordes van buitenlandse zusterkerken zoals de Christian Reformed Church in North America (zusterkerk van de NGK), ziet dat de nieuw voorgestelde kerkorde veel minder voorschriften voor de vormgeving van het plaatselijke gemeentelven bevat dan de andere kerkordes en de gemeenten zoveel mogelijk vrijheid laat.

Die nadruk op plaatselijke vrijheid is geen pleidooi voor autonomie. Vrijheid is altijd vrijheid in Christus. Gemeenten zijn niet autonoom, maar leven onder de heerschappij van hun Heer. Ze kunnen niet zonder elkaar, dienen en ondersteunen elkaar. Ze gebruiken hun vrijheid om in de eigen context en toegespitst op de eigen situatie gemeente van Jezus Christus te zijn.

Ook de *landelijke regelingen* die nog moeten worden gemaakt om een aantal kerkordebepalingen uit te werken, zullen niet af doen aan de vrijheid van plaatselijke gemeenten om in hun specifieke context kerk van Jezus Christus te zijn. Ze gaan vooral over het ‘hoe’ bij de uitvoering van kerkordebepalingen en zijn, meer dan de kerkorde, op concrete dienstverlening gericht. De ervaring in zowel GKv als NGK leert dat ze door gemeenten eerder als een welkom handvat dan als een blok aan het been beleefd worden. Het is de bedoeling dat de volgende GS/LV deze regelingen vaststelt.

Belang van de ander

Er is vanuit de kerken breed gereageerd op de vorige publieksversie van de kerkorde. Deze reacties hebben we een belangrijke plaats gehad in het proces dat heeft geleid tot de nieuwe versie. Uiteraard zullen ook daarin dingen staan, waar afgevaardigden, plaatselijke gemeenten of kerkleden moeite mee hebben. Het is onmogelijk gebleken, en het was soms ook onwenselijk, om aan de vele, soms tegengestelde wensen en verlangens in de commentaren op de vorige publieksversie te voldoen. We hopen dat het nieuwe voorstel enthousiasme zal oproepen, maar beseffen dat er ook reacties van teleurstelling zullen zijn, omdat ingebrachte kritiek niet is gehonoreerd of omdat nieuwe teksten nieuwe kritiek oproepen.

Toch vragen we om de tekst zo onbevangen mogelijk te lezen. In de hereniging van GKv en NGK komen verschillende tradities en culturen in versterkte mate samen, zoals beide kerkgemeenschappen elk in eigen kring nu ook al dit soort diversiteit kennen. De kerken hebben ervoor gekozen om vanuit de eenheid in Jezus Christus mét al die verschillen de weg naar één gemeenschap van kerken op te gaan. Dit in het geloof dat die verschillen geen barrières, maar bouwstenen voor de eenheid zijn. Juist mét al die verschillen in opvattingen, culturen en gewoonten is de kerk, plaatselijk, regionaal en landelijk, oefenplaats voor het aanvaarden van elkaar in Christus en voor het samenleven in liefde.

In dat proces is het volgens ons belangrijk om bij het wegen en bespreken van de kerkorde niet te focussen op het behoud van het eigene, maar om oog voor elkaar te hebben en voor de kerk van de toekomst. We zeggen dat niet om kritiek af te remmen, maar om te focussen op wat we gezamenlijk nodig hebben. We vragen de afgevaardigden en de kerken om de blik niet maar te richten op de vraag: komt mijn visie hierin voldoende uit?, maar om ook en allereerst met de ogen van de ander (kerklid, gemeente, kerkverband) te kijken. 'Let niet alleen op je eigen belang, maar ook op dat van de ander'. (Filipp. 2).

Verankering aan de leer van de Bijbel

We willen als kerkgemeenschap van de 21^e eeuw een belijdende gereformeerde kerk zijn. Een kerk die zich niet losmaakt van het geloof van onze voorouders zoals dat in de belijdenissen van de Oude Kerk en van de Reformatie is uitgedrukt, maar zich daaraan dankbaar verbindt. In de woorden van het Verlangendocument: 'Wat wij van onze ouders hebben geleerd willen wij aan onze kinderen doorgeven'.

In wat de nieuwe kerkorde voorstelt over de binding van ambtsdragers aan de leer van de Bijbel, wordt aangesloten bij de in de afgelopen decennia gegroeide overeenstemming tussen NGK en GKv over de binding aan de belijdenisgeschriften. De kerken hebben daarin gezamenlijk een lange weg afgelegd en op die weg een en andermaal duidelijke keuzes gemaakt, neergelegd in besluiten van GS en LV: wij willen voluit belijdende gereformeerde kerken zijn, ondubbelzinnig en onbekrompen, ons dankbaar bindend aan de 'gezonde leer' die de belijdenisgeschriften verwoorden, in het besef van de historische bepaaldheid ervan. Die keuzes hebben over en weer het vertrouwen doen groeien dat de stap naar hereniging kan worden gezet. Daarom wordt in de nieuwe kerkorde en in het voorstel voor een nieuw en sober Verbindingsformulier daarbij aangesloten.

Maar tegelijkertijd kunnen we er niet omheen dat in beide kerkverbanden de klassieke belijdenisgeschriften als verwoording van het gemeenschappelijke geloof en als verbinding met de 'gezonde leer' steeds minder functioneren. Dat geldt voor het geloofsonderwijs in en voor het leven van de gemeenten. De inhoud van de belijdenisgeschriften is steeds minder bekend. Kerkleden ervaren steeds vaker gevoelens van vervreemding, niet alleen van de tekst en het taalkleed, maar ook van

sommige vraagstellingen en antwoorden en daarmee ook van de inhoud van de belijdenisgeschriften. Dat is soms ver weg van het 'geloven met het hart en belijden met de mond' waar art. 1 NGB van spreekt.

Dat geldt voor kerkleden, maar ook voor ambtsdragers. Het is niet vanzelfsprekend dat nieuwe generaties ambtsdragers even vertrouwd zijn met de belijdenis als vorige generaties. En ook oudere ambtsdragers ervaren minder verbondenheid met onderdelen van de gereformeerde belijdenisgeschriften dan vroeger. Ook in de kerk ademen we de cultuur waarin voorgegeven gezag van personen, instanties of documenten het aflegt tegen persoonlijke authenticiteit en ervaring. We moeten eerlijk onder ogen zien, dat de (binding aan de) belijdenis steeds minder wortelt en leeft in de kerken. Zo groeit er een kloof tussen de papieren werkelijkheid van kerkordelijke bepalingen en te ondertekenen formulieren die de binding aan de belijdenis betreffen én de werkelijkheid van het gemeentelijk leven. Anders gezegd: Het anker van de binding aan de leer van de Bijbel en aan het gezamenlijk geloof via de binding aan de belijdenisgeschriften is aan het krabben en aan het losraken van de bodem.

Die ontwikkeling baart ons zorgen. Niet omdat we krampachtig willen vasthouden aan eeuwenoude en contextueel bepaalde formuleringen, maar omdat we als kerken bij Jezus Christus willen blijven en daarom bij het Woord van God, waarvan Hij het middelpunt is. Dat was en is immers wat de belijdenisgeschriften op het oog hebben? We leggen dit onderwerp op uw tafel, omdat we niets liever willen dan dat de kerken Jezus blijven volgen op de weg naar Zijn toekomst en niet worden weggelokt in de doodlopende straat van dwaalleer. Omdat we uit de zuivere bron willen blijven drinken en omdat de herders in de kerk de schapen bij die bron moeten brengen, ook in de 21 eeuw. Omdat een missionaire kerk graag het goede nieuws van Gods Koninkrijk wil verkondigen en niet een ander evangelie. Omdat wie gereformeerd wil zijn, steeds weer gereformeerd moet worden. Dat drijft ons om dit onderwerp aan de orde te stellen.

De brieven van de apostelen zijn er in het onderwijs aan hun leerlingen en leiders van de gemeenten vol van: Houd je aan je onze heilzame woorden, aan de betrouwbare boodschap die in overeenstemming is met de heilzame leer (1 Tim. 1:10, 6:3, 2 Tim. 1:13, 4:3, Tit. 1:9, 13, 2:1). Dat borgden de gereformeerde kerken met de kerkordelijke bepaling van binding aan de leer van de kerk in de belijdenisgeschriften. Door allerlei ontwikkelingen is veel minder duidelijk te zien hoe die twee samenvallen: de gezonde, heilzame leer van de Schriften en de vertolking daarvan in belijdenisgeschriften die eeuwen geleden zijn opgesteld. Uiteraard kan er over gesproken worden hoe we die ontwikkelingen in cultuur, context en communicatie moeten taxeren. Maar dat verandert niets aan het feit dat we als kerken een kloof hebben laten groeien door niet opnieuw te verwoorden hoe de 'gezonde leer' in deze tijd beleden en geleerd kan worden: op zo'n wijze dat ambtsdragers zich daaraan met overtuiging en toewijding kunnen committeren en de gemeente daarin voorgaan.

Als deze ontwikkeling doorzet, is de kans groot dat dit anker van binding aan de 'gezonde leer' over een aantal jaren helemaal los zweeft, met alle risico's van dien: dat we met de mond vol tanden staan tegenover de vragen en fronten van deze tijd en steeds vatbaarder worden voor allerlei 'wind van leer'. Als we een belijdende gereformeerde kerk willen zijn, is het noodzakelijk om te zoeken naar een nieuwe verankering aan de leer van de Bijbel, anders gezegd de leer van Jezus Christus.

Zo'n nieuwe verankering kan ook recht doen aan het woord van onze Heer over de rentmeester die behalve oude ook nieuwe schatten uit de voorraadkamer tevoorschijn haalt (Matth. 13). De Geest schrijft wegen in de tijd! In de woorden van het Verlangendocument: 'Als gereformeerde kerken zijn

we ook uit op vernieuwing om het Evangelie alle ruimte te geven. We staan open voor wat naar inhoud en vorm nieuw en verrassend is, naast wat oud is en beproefd. We toetsen wat van God komt en wat niet'. Wat zou het een geschenk van God zijn, als werkelijkheid kan worden waarvoor al decennia, soms hartstochtelijk, wordt gepleit: de vorming van een nieuwe belijdenis of van een eigentijds geloofsgetuigenis naar het voorbeeld van de Christian Reformed Church in *Our world belongs to God 1)*. De recente verschijning van *De Gewone Catechismus 2)* is een op geloofsoverdracht toegespitste illustratie dat het verlangen naar eigentijds belijden geen vrome wens hoeft te blijven.

Daarom stellen wij GS en LV voor om een proces in te richten dat over een aantal jaren leidt tot een antwoord op de vraag: Hoe verankeren we de binding van de kerken aan de leer van de Bijbel toekomstgericht en toekomstvast, met oog en hart voor kerk-zijn in de tijd die voor ons ligt en te midden van de vragen van nu en van de toekomst? In dat proces – waarvan de uitkomst niet voorwaardelijk is voor de hereniging – zouden zowel een landelijke studiec commissie als betrokkenheid van de plaatselijke gemeenten en overleg in de regio's een plek kunnen krijgen. Ook kan vanuit het geloof in de katholiciteit van de kerk overleg met andere kerkgemeenschappen niet gemist worden.

Onderstaand voorstel, dat de instemming heeft van de Werkgroep Toekomstige Kerkorde, bevat een eerste stap in dat proces. Een voorzichtige stap om niet te snel te hoog te grijpen. Maar nadrukkelijk wel een stp, omdat stilstand hier echt achteruitgang betekent.

Voorstel

Wij stellen GS en LV voor om het volgende te besluiten:

Besluit:

1. een commissie te benoemen om te verkennen op welke wijze de kerken hun geloof met het oog op deze en de toekomstige tijd kunnen belijden en hoe de verankering van de kerken aan de leer van de Bijbel opnieuw vorm kan krijgen;
2. de commissie te verzoeken om daarover aan de volgende Generale Synode en Landelijke Vergadering te rapporteren.

Gronden:

1. De Bijbel roept de kerken van Christus op zijn Naam te belijden, verantwoording af te leggen van de hoop die in ons is en dwaalleer tegen te gaan.
2. De hereniging is een passend moment om de hand aan de ploeg te slaan en te zoeken naar een nieuwe manier om ons gemeenschappelijke geloof actueel en toekomstgericht te belijden.
3. Nu de verankering aan de leer van de Bijbel via de binding aan de klassieke belijdenisgeschriften bezig is te verzwakken, is het noodzakelijk om tot een nieuwe en daarmee sterkere verankering te komen.
4. Het is nog te vroeg om te besluiten, op welke wijze dat het beste kan gebeuren: via nieuwe belijdenisvorming, een eigentijds geloofsgetuigenis, een nieuwe verwoording van de binding aan de belijdenis, een combinatie daarvan of op andere manieren.
5. Een verkenningsopdracht aan een commissie is de aangewezen weg om in beeld te krijgen hoe die nieuwe verankering het beste inhoud en vorm kan krijgen en welk proces daarvoor passend is, zodat een volgende GS/LV daarover kan besluiten.

Kinderen aan het Avondmaal

Over veel onderdelen van de nieuwe kerkorde zou iets te zeggen zijn, maar die komen uitgebreid aan de orde in de toelichting op de kerkorde. Eén onderwerp, dat naar onze inschatting bij sommige gemeenten extra gevoelig ligt, lichten wij er uit. De keus in de kerkorde om de beslissing om kinderen toegang te geven tot het avondmaal of dat niet te doen, over te laten aan de plaatselijke gemeenten, is een wijziging ten opzichte van de GKv-kerk orde en het AKS. Deze keus haakt aan bij de groeiende praktijk in de kerken. We kunnen ons voorstellen dat dit een aantal gemeenten in beide kerkverbanden zwaar op de maag ligt, omdat ze daarvoor geen Schriftuurlijke ruimte zien. Deze gemeenten zien er waarschijnlijk niet naar uit om dit onderwerp op hun gemeentelijke agenda te zetten. We benadrukken dat dit ook niet hoeft: geen gemeente wordt verplicht of gestimuleerd om met dit onderwerp aan de slag te gaan. Mochten gemeenten dat wel willen, dan denken wij dat het goed is om deze gemeenten in zo'n proces te ondersteunen door hen te dienen met (beschikbaar) materiaal vanuit verschillende gezichtshoeken en overtuigingen en een handreiking voor het gesprek in de gemeente. Het Praktijkcentrum voor de Kerken en de Nederlands Gereformeerde Toerusting kunnen daarbij een goede rol spelen.

Lerende gemeenschap

De kerkorde die we nu voorstellen, is niet in beton gegoten. Het is geen eindpunt in het nadenken over de kerkrechtelijke kaders van de kerkgemeenschap, maar een volgende stap in een doorgaand proces. Zoals we voor het proces van hereniging verwezen naar het trekkersmodel, waarin de tussenstations en het spoorboekje niet vastliggen, zo willen we als kerkgemeenschap rond de kerkorde nadrukkelijk een lerende gemeenschap zijn: open voor Gods Geest en voor elkaar, lerend in de omgang met Gods Woord en van wat God in deze tijd doet, lerend van plaatselijke kerken en andere kerkgemeenschappen. En daarom ook principieel open voor wie mét ons Jezus Christus willen volgen op zijn weg door deze wereld naar zijn toekomst.

Samen onderweg

In u als GS en LV willen we aan alle gemeenten die nu onderdeel zijn van een van beide kerkverbanden, een expliciete en hartelijke uitnodiging laten uitgaan om deel uit te maken van de gemeenschap van kerken waar we naar op weg zijn. We zijn van mening dat geen enkele gemeente gedwongen moet worden om bij de hereniging een definitieve keus te maken: willen we voluit mee in de nieuwe kerkgemeenschap, hebben we op onderdelen reserves en kiezen we voor een aparte positie of gaan we helemaal niet mee? Ook wat in de kerkorde wordt voorgesteld over de 'verwantschapsrelatie' heeft niet de intentie om gemeenten voor het blok te zetten en tot een snelle keus te dwingen. De keus voor zo'n relatie kan desgewenst ook na een aantal jaren nog gemaakt worden. Wat de kerkorde over deze relatie bepaalt staat nadrukkelijk in een breder kader: we willen geen gesloten kerkgemeenschap zijn, waarvan de grenzen samenvallen met GKv/NGK. Die uitnodiging strekt zich ook uit tot andere kerken dan GKv/NGK. De kerkorde wil nadrukkelijk breder kijken: niet uitsluiten, maar verwelkomen en insluiten. Zoals we hierboven alle gemeenten van GKv en NGK uitnodigden om mee te gaan, vragen we ook omgekeerd aan alle gemeenten om elkaar mét alle verschillen binnen de nieuwe kerkgemeenschap van harte te ontvangen.

Zoals we in het Woord vooraf van ons rapport aan GS/LV schreven: vertrouwen, ook onderling vertrouwen van gemeenten in elkaar, ontstaat niet op commando, maar groeit in het samen onderweg zijn achter Jezus aan. Eerder dit jaar is er een belangrijke stap gezet, toen we als GKv en NGK elkaar in de ogen zagen, van hart tot hart ontmoetten en eensgezind besloten de koers naar hereniging te vervolgen. Daarom doen we in u als GS en LV een appel op alle GKv- en NGK-gemeenten om mee te gaan in de hereniging, elkaar te aanvaarden en ruim de tijd te nemen om elkaar te leren kennen en

vertrouwen te laten groeien, regionaal en landelijk. Dit in het besef dat onze eenheid uiteindelijk niet ligt in gelijke opvattingen over allerlei thema's of in eenstemmigheid over kerkordelijke bepalingen, maar in Jezus Christus en de Schriften die van hem getuigen.

In *Verlangen naar een nieuwe kerk* brachten we het verlangen onder woorden dat we in beide kerkgemeenschappen hebben geproefd, om ons als kerken niet in onszelf op te sluiten, maar om ons heen te kijken. Om naar andere kerken, naar medechristenen en naar hen die Jezus Christus nog niet kennen onze handen uit te steken en voor hen ons hart te openen. 'In steden en dorpen vinden kerken die Jezus als Heer belijden elkaar, vaak over kerkgrenzen heen. Samen met alle mensen die bij Jezus Christus horen, zijn we nieuwsgierig, hoe en waar Gods Geest aan het werk is. In de kerk van vandaag en die van morgen. In Nederland en wereldwijd'. Aan die beweging wil ook de kerkorde dienstbaar zijn.

We wensen u wijsheid van God, de liefde van Christus en de leiding van de Geest bij de overweging en behandeling van wat we hierboven schreven en u bijgaand presenteren.

Regiegroep herenging NGK/GKv:

Ad de Boer (voorzitter), Kornelis Harmannij, Pieter Dirk Dekker, Maaïke Harmsen, Sytze Huizinga, Jan van der Stoep, Rob Vreugdenhil

WTK: Jan van Dijk (voorzitter), Menko Biewenga, Daniël Timmerman, Kornelis Harmannij, Heleen Hamelink en Rob Vreugdenhil

Noten:

1. De tekst van dit eigentijdse geloofsgetuigenis is hier te vinden: <https://www.crcna.org/welcome/beliefs/contemporary-testimony/our-world-belongs-god> De tekst ervan werd voor het eerst in 1986 vastgesteld door de synode van de Christian Reformed Church in North America. Deze herziene versie werd in 2008 vastgesteld.
2. De Gewone Catechismus – Christelijk geloof in 100 vragen en antwoorden –, Kok Boekencentrum 2019, is samengesteld door dr. Arnold Huijgen (CGK), dr. Theo Pleizier (PKN) en dr. Dolf te Velde (GKv). <https://www.refo500.com/2019/05/08/gewone-catechismus/> file:///C:/Users/ADDEBO~1/AppData/Local/Temp/9789023954903_fragm.pdf